

BESTSELER

vydavateľstvo

**RADOVAN
BEZECNÝ**

**ŠOKUJÚCE
PREBUDENIE**

JEHO ŽENA A SYN SÚ MŔTVI A ON JE HLAVNÝ PODOZRIVÝ

ŠOKUJÚCE PREBUDENIE

RADOVAN BEZECNÝ

Radovan Bezečný
Šokujúce prebudenie
Copyright © by Radovan Bezečný
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-18-1

1. KAPITOLA

Portland, štát Oregon. Pred tromi rokmi.

Thomas Winkley pricestoval z práce. Kráčal po kameňom vydláždenej ceste až k vchodovým dverám ich rodinného domu. Prešiel cez prah dverí, položil nákupné tašky na plávajúcu podlahu, odložil si kabát na vešiakovú stenu, ktorú mávali hneď pri dverách z mahagónového tmavočerveného dreva.

Ich rodinný dom sa nachádzal na Burside Street číslo 68 v tichomorskom prostredí. Vzadu za domom mali štvorárovú záhradu. Terasa, upravená pestrou zeleňou, im spríjemňovala voľný čas. Zvykli na nej grilovať a hrať spoločenské hry.

Bol už november. Slnko cerilo zuby, aby pripomenulo všetkým obyvateľom mestečka príchod babieho leta. Išlo o posledné hrejivé dni pred nástupom tuhej zimy, ktorú francúzski meteorológovia hrozivo hlásili už niekoľko dní v televízii ako príchod snehovej pohromy. Z ľavého vrecka tmavosivého jesenného kabáta vybral škatuľku pre syna. Nákup zobral opäť do rúk a smeroval s ním ťarbavo do kuchyne. Mal za sebou dvanásťhodinovú vypätú šichtu. Aktuálne pôsobil na dôležitom prípade. Pri každom úspechu mal pocit zadosťučinenia. Tešil sa konečne na pohodlie domova. Pracovný blázinec bol našťastie na ústupe. Očakával pokojnejšie dni, ktoré chcel stráviť s rodinou.

„Som doma.“ Mohutným hlasom zvolával svojich najbližších. Hudba z rádia vyhrávala na plné decibely

a rozpínala sa po celej miestnosti. Bolo po piatej poobede. Nikde nebolo ani nohy. Ich kuchyňa mala taliansky rustikálny štýl. Navrhovala si ju Jenny sama, a preto si dala veľmi záležať, aby sa v nej cítila príjemne. Mohla sa realizovať nielen v práci, ale aj doma, keďže pôsobila ako bytová dizajnérka. Mala rada harmóniu a snažila sa ju vytvoriť aj v prostredí vlastného domova. Tradičný dizajn vidieckej kuchyne dotvárali prírodné materiály s ľudovými prvkami a ozdobami.

Thomas prešiel z kuchyne rovno do obývacej miestnosti. Majestátne sa v nej vynímal otvorený murovaný kozub. Jenny a David sedeli na terase, zapadajúce hrejivé lúče ich štekli po tvári.

„Ocko!“ David vykrikol. Vypustil hračky z rúk na plstenú, kockovanú, bielo-modrú deku. Mal len šesť rokov a vždy sa rodičov vypytoval na mnoho tém, ktoré mu napadli. Na jazyk sa mu začala vynárať nová zvedavá otázka.

„Pôjdeme zajtra na zápas?“

„Ty si ale nedočkavec. Niečo som ti priniesol. Chod' si to pekne otvoriť na lavičku. Idem privítať maminku. Dobre?“ Pohladkal syna po vlasoch a dal mu do rúk darček, ukrývajúci tajomstvo. Jenny sa s láskavým pohľadom zamerala na manžela a vstávala z deky. Vo svetle jesenných farieb jej žiarili vlasy do gaštanova.

„Aký si mala deň?“

„Dostala som novú prácu,“ povedala.

„Od koho?“ Thomasa to príjemne prekvapilo.

„Prišla mi cez e-mail potvrdená objednávka. Od zajtra zariaďujem interiér našim susedom oproti cez cestu.“

„Myslíš Wilsonových, ktorí chceli polovičné ceny?“ Jenny sa pousmiala. Na jeho pripomienke sa celkom dobre pobavila.

„Áno, presne tých. Dohodli sme sa, že im urobím jednu izbu grátis. Súhlasili a ja som mala biznis vo vrecku.“

„To je bomba. Tak vidíš, že to vyšlo.“ Thomas bol na manželkin talent veľmi pyšný. Vedela vytvárať z bytov a rodinných domov umelecké skvosty, čo jej vyzdvihlo reputáciu aj pre náročnejších zákazníkov.

„Mamka, pozri sa, čo som dostal od ocka!“

„David, čo sa povie?“ Matka ho napomenula.

„Ďakujem, ďakujem.“ Poskakoval z jednej nohy na druhú a utekal do detskej izby, ktorá sa nachádzala na poschodí. Chcel nájsť na policičke najlepšie miesto pre dar, ktorý ho veľmi potešil. Thomas získal pre syna vytúžený podpis od už nebohého Billa Dickneya na baseballovej loptičke, ktorú vydražil cez E-bay. Bol to Davidov obľúbenec a športový idol New York Yankees. Celú detskú izbu mal oblepenú plagátmi. Ako správny fanúšik mal peknú zbierku aktívnych hráčov na baseballových kartičkách, na ktorej boli evidované ratingy odpalov v sezóne.

„Nebež po schodoch!“ zakríkla ho matka.

„Nákup je už v kuchyni. Pomôžem ti s varením?“ Manžel sa ponúkol s prípravami, aj keby si najradšej vložil nohy na gaučovku.

„Budem rada. Čo si kúpil?“

„Lazane. Mám na ne chuť už celý týždeň. Môže byť?“ Jenny nakoniec súhlasila, aj keď si predstavovala menej náročnejšiu večeru. Ochladilo sa. Prešli jej po rukách zimomriavky. Vzala deku zo zeme a pozbierala baliaci papier po ich malom nezbedníkovi, roztrhaný na tisíce kúskov. Obaja sa premiestnili do kuchyne. Nad plamienkom sa miešal bešamel. Nezabudli ani na muškátový oriešok. Jenny pripravila bolonskú zmes.

Všetky chute a ingrediencie dávali jedlu špecifickú chuť.

„Jenn, idem sa hore prezliecť a potom si pustím správy. Potrebujem na chvíľu vypnúť.“

„Dobre, choď si oddýchnuť, ale povedz drobcovi, nech si uprace tie hračky zo zeme. Stále o ne zakopávam,“ dodala.

Thomas vybehol na poschodie a poučil chlapca, aby sa mama nehnevala. Trochu sa rozprával so synom, potom sa prezliekol a zapol si televízny kanál. Spravodajstvo bolo stále o tom istom. Násilie, autonehody, krádeže, vraždy a nepokoje emigrantov smerujúcich do Európy. Keď už chcel prepnúť, zaujala ho reportáž kanála BBC o švédskej firme Epicenter v meste Štokholm.

„Dobrý deň. Za nami môžete vidieť budovu švédskej firmy Epicenter. Nachádzame sa v Štokholme. Čipovanie ľudstva bola ešte pred pár rokmi iba myšlienka budúcnosti, ale teraz už začína nadobúdať reálne rozmery. Firma si dala začipovať až sedemsto zamestnancov, ktorí sa budú identifikovať svojím RFID čipom. Ide o vysokofrekvenčný identifikačný prvok. Táto nová technológia vo veľkosti o niečo väčšia ako je ryžové zrnko v sebe nesie 64 až 96-bitové unikátne číslo. Umožňuje tak generovať neuveriteľné množstvo číselných kombinácií. Pýtali sme sa vedenia firmy, čo ich viedlo k tomuto kroku: „Chceli sme predbehnúť svetových lídrov ako Google a iné inštitúcie a odskúšať RFID systém skôr, než príde globálne čipovanie ľudí. To znamená, že v prípade využitia tohto systému v inej spoločnosti nedôjde k tomu, aby ľudia z iných firiem mali prístup do budovy aj napriek rovnakému čipovaciemu zariadeniu.“

„Svet sa zbláznil,“ zahundral si Thomas popod nos. Bol doslova vtiahnutý do deja správ.

„Túto technológiu som si vyskúšal aj na vlastnej koži,“

dodal reportér.

„Ako vidíte na video záberoch, RFID čip mi bol implantovaný medzi palcom a ukazovákom. Rovnaký postup podstúpili aj zamestnanci firmy Epicenter. Umožňuje im vstup do budovy, otváranie dverí alebo zaplatenie si kávy v bufete. Nepotrebujú so sebou nosiť identifikačné karty. Ak mám posúdiť aj druhú stránku veci, najnepohodlnejšie bolo pre mňa otváranie dverí, kedy bolo nutné vykrútiť ruku do dosť nepríjemnej polohy, ale aj napriek tomu dávam malému zariadeniu v budúcnosti šancu.“ Reportáž zakončil s úsmevom a mávnutím na pozdrav.

„Večera! Podťe, chlapci, nech nám to nevychladne.“ Jenny bolo počuť až z kuchyne. Thomas vypol televíziu a chvíľu ešte premýšľal nad zaujímavou reportážou. David bol pri večeri veľmi živý. Nevedel obsedieť na mieste ani päť minút bez slova, akoby ho hrýzli blchy. Keď rodina dovečerala okolo pol siedmej, za oknami sa už začalo zmrákať. Blížila sa búrka.

„Umyjem riad. Ulož chlapca a ja potom za tebou prídem.“

David ho prekvapil rovnakou otázkou, na ktorú ešte nedostal odpoveď.

„Ocko? Pôjdeme na zápas? Prosím.“ Vyvalil psie očka a s maličkou dušičkou veril, že povie áno. Otec odopol peňaženku a vybral z nej dva lístky.

„Vieš to prečítať?“ Syn mu hneď neodpovedal. Spájal si písmenká, poškuľoval a vzápätí vykrikol.

„B_A_S_E_BALL. BASEBALL!“

„Tak vidíš. Umyť zuby a hneď spať.“ Malý huncút prefrčal okolo rodičov. V ten okamih ho mama opäť napomenula.

„Neutekaj po tých schodoch! Koľkokrát ti to mám ešte opakovať?“

Kráčal, a keď si už myslel, že je z dohľadu, nabral rýchlosť vetra.

„David! Mám prísť hore a dať ti na zadok? Čo som ti povedala?!“

„Veď ho nechaj.“ Otec bral synove šibalstvá s nadhľadom.

„Vôbec ma nepočúva. Je celý po tebe,“ odvrkla.

Chvíľu sa ešte rozprávali a potom Jenny odišla do spálne. Túžili len po jednom. Mať po náročnom pracovnom období chvíľku len pre seba a zakončiť tak večer príjemnou bodkou podľa ich predstáv.

Thomasovi odrazu prišlo nevoľno. Zatočila sa mu hlava. Dostal nepríjemný závrat. Opláchol si tvár studenou vodou, ale otupujúci pocit malátnosti neprestával. Pridržiaval sa o kuchynskú linku celou svojou silou, oboma rukami, aby ako-tak udržal vlastnú váhu tela. Nevedel, čo sa s ním dialo. Svalstvo mu típlo a nemohol už urobiť ani krok. Telo mu oťažievalo od chodidiel smerom až nahor k ľavému ramenu. Hrdlo mal zovreté a začalo sa mu ťažšie dýchať. Ostrá bolesť ho zasiahla až do srdca dvojitým tupým výstrelom. Zdrapil si krčovito hrud' pravou rukou, akoby sa snažil uvoľniť zo zovretia ostrej bolesti.

„Jenny! Jenn!“ Po dopade na studenú podlahu narazil hlavou, do pravého spánku. Zahalila ho tma a bezvedomie, do ktorého sa hlboko ponoril.

Keď otvoril oči, všetko sa mu zdalo byť akési iné, skreslené. Obklopovala ho mrazivá tma. Hlava ho na počudovanie vôbec nebolela. Videl trochu hmlisto a nejasne, ale pripisoval to zraneniu, ktoré utrpel. Zdalo sa byť všetko v poriadku, pretože necítil, že by mal niečo zlomené. Opatrne sa zodvihol zo zeme, narovnal sa

a porozhliadol sa okolo seba. Nástenné hodiny zobrazovali čas o tridsať minút poľnoc. V dome zavládlo ticho. Nevedel pochopiť, prečo ho Jenny nehľadala. Začal pociťovať strašnú predtuchu, že sa stalo niečo vážne. Vybehol po schodoch do spálne, ale v posteli ju nenašiel. Sviečky okolo nábytku dohoreli. Ich vosk bol stečený po všetkých svetových stranách. Všimol si len úzky prúd svetla, ktorý vychádzal z ich druhej kúpeľne.

„Jenn?“ Hlas sa mu zachvel a zreničky rozšírili. Otvoril dvere a pohľad, ktorý sa mu naskytol, mu opäť podlomil kolená. Bezládne polonahé telo ležalo na zemi v kaluži krvi. Krvavé stopy boli vo vani, na závese. Odtlačok manželkinej dlane na zrkadle poukazoval na zápas o život, ktorý prehrala. Jej oči stratili iskrú. Boli bez života.

„Dýchaj. Prosím, dýchaj!“ Kľáčal nad jej nehybným telom. Snažil sa o umelé dýchanie a masáž srdca, ale bolo už príliš neskoro. Nemala žiaden tep.

„Nemôžeš byť mŕtva. Potrebujem ťa! Zobuď sa mi, prosím.“ Celé telo sa mu roztriaslo. Ruky sa mu lepili krvou, ktorá sa rozmazala po celom jeho oblečení. Uvedomil si, že ešte nevidel syna. Dúfal, že sa David niekde ukryl, aby si zachránil život. V duchu prosil Boha, aby to bolo tak.

„David...“ Thomas sa podopieral dľaňou ruky o pravú stranu steny, pretože nevládal kráčať, akoby mal nohy z olova. Zanechával za sebou len krvavé stopy a radu vykrivených obrazov s rodinnými fotografiami. Keď sa dostavil pred detskú izbu, premkla ho neopísateľná hrôza.

„Synček, si tu niekde? Ocko je už pri tebe. Neboj sa!“ Priblížil sa k detskej postieľke. Odkryl paplónik a naskytol sa mu hororový scenár. David mal podrezané hrdielko. Bezládne teličko chlapca dobojovalo. Nemal žiadnu šancu. Thomas sa zosypal na zem. Prestal nariekať. Všetky

emócie zrazu utíchli. Vybral si z vrecka mobilný telefón. Vytočil z roztrasenou rukou číslo 9-1-1. V dlani držal detskú rúčku, ktorá ho už nikdy neobjíme. Bola studená.

„Pohotovosť, prosím?“ V telefóne sa nik neozýval.

„Haló, počujeme sa?“

„Zabili ich! Všade je krv.“

„Pane, môžete to zopakovať?! Chcete nahlásiť vraždu? Vy ste v poriadku? Pane, ste tam?! Haló?!“

„Burside Street číslo 68. Sú mŕtvi.“

Okamžite boli na miesto vyslané policajné hliadky. Nenašla sa vražedná zbraň, ktorá by objasnila vyšetrovateľom bližšie stopy.

Počas vyšetrovania sa nenazbieralo dost' dôkazov na obvinenie Winkleyho z dvojnásobnej vraždy, aj keď bol na začiatku podozrivým číslo jeden. Thomas sa psychicky zrútil, neskôr uzavrel. Trávil istý čas pod dohľadom lekárov a čoskoro sa o neho začala zaujímať istá skupina ľudí. Boli dni, keď celé dni prespal pod silnými utišujúcimi prostriedkami a vôbec nevedel, čo sa okolo neho dialo. Prvé týždne boli najťažšie. Mával preludy a nočné mory, ktoré ho v spánku prenasledovali. Ráno sa prebúdzal s veľkými bolesťami hlavy, ktoré neskôr ustúpili. Zaprisahal sa, že nebude mať pokoj, pokiaľ nezistí, čo sa v ten večer naozaj stalo. Plánoval navždy odísť z Portlandu. Z mesta "krvavých ruží", ktoré mu vzalo to najcennejšie.

2. KAPITOLA

Utorok. Súčasnosť. Slnko sa opäť topilo v rannom smogu veľkomesta, ktoré nazývali “Big Apple“. New York sa prebúdza do nového dňa a s ním aj viac ako osem miliónov ľudí.

Policajná stanica, 90. okrskok - oddelenie vražd, 65. Smith Street pri budove trestného súdu, Brooklyn, NYC. Osem hodín ráno.

Kriminalisti si spracovávali administratívu starých prípadov. Išlo o štandardný postup pracovnej náplne týkajúcej sa oddelenia. Vražda už nebola nahlásená celé tri týždne. Iných násilných a trestných činov bolo niekoľko desiatok. Posledný prípad, ktorý sa vyšetroval, bol neskôr presunutý tímu FBI. Bez slov a bez vysvetlenia v polovici procesu hľadania páchatel'a vraždy prevzali celý prípad federálni agenti. Ukázali len služobný preukaz, a tým to pre policajtov brooklynského oddelenia skončilo. Zobrali všetky škatule s podloženými správami, dôkazmi z miesta činu a fotografiami. Nevynechali ani evidenciu, ktorá bola uložená v počítačoch, a to s ďalšími pracovnými materiálmi.

Oddelenie sa začalo opäť prehlbovať čoraz viac do stereotypu kancelárskeho života. Ticho pred búrkou čoskoro zmenilo pracovné nasadenie celého tímu. Ešte netušili, čo im driemalo za chrbtom.

Úzka biela a chladná chodba so zníženým stropom spájala vstup do budovy a na pracovisko vyšetrovateľov. Kroky muža sa zrýchľovali na starej vykachličkovanej dlažbe v tvare šachovnice. Išlo o priemerne vysokého

muža v strednom veku s krátkymi a mierne kučeravými vlasmi. Nemal veľmi atletickú postavu, ale nedalo sa povedať, že by nepracoval na svojom fyzickom zdraví. Za pásom sa mu vynímala služobná strelná zbraň, vzor Glock19 kalibru 9mm. Policajný odznak poukazoval na vyšetrovateľa z oddelenia vrážd. Osvetľoval ho modrobiely neón, nepríjemne vtieravé svetlo, ktoré ho vysávalo aj nad pracovným stolom, pretože pri ňom mnohokrát presedel ťažké dni, pokiaľ sa mu podarilo dostať na novú stopu pri objasňovaní prípadov.

3. KAPITOLA

Vstúpil do miestnosti. Na nástenkách figurovali fotografie hľadaných osôb, zvýraznené stopy pri pátraní a podrobná mapa New Yorku a jeho častí. Na stoloch sa nachádzali rozpracované spisy ešte neobjasnených prípadov. Brooklynská polícia mala samostatný monitorovací systém, ktorý sa prepájal s centrálnym informačným systémom, všetkých policajných zložiek v U.S.A. Vyšetrovateľ si každé ráno doprial šálku kvalitnej kávy, aby sa naštartoval s čistou myslou. Presunul sa k pracovnému stolu a k regálom. Opätovne nenašiel veci na správnom mieste. Vzniknutá situácia ho nahnevala až do nepríčetnosti.

„Hej, čo to má znamenať?“

Prístúpil k nemu Michael, kolega. Michael Brown bol tridsaťtriročný workoholik a typický karierista. Nosil okuliare s hranatým rámom a bol vždy oblečený v kvalitnom saku. Bol to typ človeka, ktorý si potrpel na detaily. Bol slobodný a bezdetný, ale vždy uhladený pre príležitostné rande s peknou dámou. Mal zmysel pre svojský humor. Stál priamo pred ním a nehovoril radšej nič, pretože sa s ním nechcel dostať do konfliktu. Boli dobrí priatelia, ktorí si sem-tam vybehli na športový zápas, ak za to rozhodne stál.

„Michael, povedz mi jedno... Chcem od vás všetkých tak veľa, keď žiadam, aby tu fungoval nejaký systém?“

V tom okamihu už sledovali jeho nezmyselné vyvádzanie aj ostatní policajti, ktorí čakali, ako sa ich komunikácia vyhrotí.

„Upokoj sa. Veď o nič nejde,“ povedal Michael.

„Odmietam pracovať v takom chlieve! Prečo spisy nie sú nikdy tam, kde majú byť? Kto ich zase rozhádzal? Budeme potom niečo potrebovať a nikdy sa nedopátram, kde ich máme hľadať! Hovorím ti na rovinu, že ja za to potom nebudem zodpovedný!“

„Nepomiešal si ich omylom sám?“ Bola to posledná bodka pred výbuchom, ktorú si rozhodne neodpustil.

„Prosím? To myslíš vážne?!“ zvrieskol z plného hrdla. Burácajúci hluk bolo počuť až na najvyššie miesta. Dvere od kancelárie nadriadeného sa prudko otvorili.

„Winkley, poď ku mne!“ Začal si pomaly uvedomovať situáciu, ktorú si sám vytvoril. Uprené pohľady kolegov hovorili samé za seba. Thomas za sebou zavrel dvere a posadil sa na stoličku. Kapitán spustil paľbu slov, ktoré boli viac ako opodstatnené.

„Zbláznil si sa? Čo mal znamenať ten tvoj výstup?! Čo sa to s tebou v poslednom čase deje? Toto nie je prvý prípad, čo si vybuchol! Aj ja mám svojich nadriadených. Asi na to zabúdaš, čo?! Máš veľké šťastie, že som sa poznal s tvojím otcom. Nemôžeš mi tu predsa robiť takýto bordel na oddelení, kde si práve my musíme zachovať chladnú hlavu.“ Odsunul si kožené hnedé kreslo a posadil sa za pracovný stôl.

Kapitán Henry Ortega bol priemernej výšky, skoro bez vlasov, ale s veľmi výraznou bradou. Korene jeho minulosti siahali až do Mexika. Mal zavalitú postavu. Ako mladší sa na strednej škole zúčastňoval zápasov v amatérskom boxe. Aj keď mal cez šesťdesiat rokov, ešte vždy vedel uvaliť poriadnu ranu, ktorá by položila aj vysokého a silného tridsiatnika. Jeho trofeje a ocenenia hovorili samé za seba. Slávna spomienka z čias, keď bol ako mladík na športovom vrchole.

„Tak som to pohnojil. Mrzí ma to.“

„Mne to nehovor. Nechcem nič iné, len aby ste normálne medzi sebou spolupracovali. Ak mi tu vytváraš dusné ovzdušie, tak to poukazuje aj na moje riadenie a neschopnosť. Nemyslíš?“ dodal Ortega.

„V poriadku, pochopil som. Môžem ísť?“ Thomas a prudko postavil zo stoličky a nahodil mierne arogantný výraz.

„Prosím ťa, sadni si a počúvaj ma!“ Rukou ho nasmeroval späť na miesto.

„Čo sa ti stalo s tvárou? Pobil si sa?“ Henry si nemohol nevšimnúť prelepené ľavé líce pod okom.

„Len malá nehoda pri holení. Nič vážne,“ Thomas podotkol a zhlboka sa nadýchol.

„Je všetko v poriadku? Vidím, že si v poslednom čase dosť rozladený. Dnes obzvlášť.“

„Henry, čo ti mám na to povedať? Myslel som si, že je to už za mnou, ale...“ Podopieral sa lakťami o svoje kolená a nervózne sa pohrával s vlasmi.

„Myslíš Jenny a...?“ Thomas prikývol a spustil sled myšlienok.

„Keď sa mi narodil syn, bol som šťastný. Stal som sa otcom. Stále som si to opakoval. Držal som ho v náručí a nevedel som sa vynadívať. Bol taký malý, krehký a bezbranný. Uvedomil som si, že rodina je mojou novou úlohou, aby im nič nechýbalo. Vždy, keď mi bolo najhoršie, tak som vedel, že ma doma čakajú. Mnohokrát som nenávidel svoje nadčasy v Oregone, pretože mi brali priveľa času a často som zmeškal besiedky so synom a neskôr, keď bol starší, aj športové baseballové zápasy. Vedel som, že to bolo preňho veľmi dôležité, ale ja som tam nebol. Chápeš? Nebol som pri nich, keď ma potrebovali. Mohol som tomu

všetkému zabrániť!“

Henry vstal zo stoličky a pristúpil k priateľovi. Položil mu ruku na rameno.

„No tak! Prestaň si to už vyčítať. Musíš ísť predsa ďalej. Celú dobu si sa tak pevne držal. To nebola tvoja chyba. Rozumieš? To nebola tvoja chyba! Nie si v tom sám a ty to vieš. Pracujeme na tom prípade každým dňom. Nezabalili sme to. Viem, že ti to už Jenny a Davida nikdy nevráti, ale sľubujem ti, že urobím všetko, aby sme našli páchatel’a.“

„Povedz mi, Henry, medzi nami. Koľko dostane, ak ho vôbec chytíte? Doživotie? Trest smrti? Čo mám z toho, keď mi to už rodinu nikdy nevráti.“

Ortega otvoril novú tému a usadil sa späť na svoje miesto za stolom.

„Je tu ešte jedna záležitosť, o ktorej som chcel s tebou hovoriť.“ Na šéfovom stole ležal žltý spis.

„O čo ide?“ opýtal sa Thomas.

„Si vyšetrovateľom, ktorý má dosť skúseností. Potvrďuje to tvoja dobrá práca s objasnenými prípadmi za posledných šestnásť rokov, a to štyri roky v Montane, deväť rokov v Oregone a posledné tri roky u nás od tvojej žiadosti na služobné preloženie. Chcel som s tebou hovoriť o mojom...“ vetu nedokončil, pretože mu zazvonil telefón.

„Prepáč.“ Henry zodvihol slúchadlo. „Počúvam, pri telefóne Ortega. Áno, 90.okrsok.“ Niekoľko sekúnd nič nevravel. Tvár mu zväžnela, akoby pred ním stála smrť.

„Kedy a kde sa to presne stalo? Áno, áno, rozumiem. Píšem si. Je už na mieste činu aj súdny lekár? Áno, rozumiem. Hneď tam niekoho pošlem. Ďakujem.“ Položil telefón a nasmeroval pohľad na Thomasa.

„Máme tu nový prípad. Pri stavenisku firmy M&L Bricks neďaleko pobrežia pod Brooklynským mostom

našli mŕtvolu mladej ženy. Chod' tam. Michael Brown nech ide s tebou. Zober si moje poznámky. Zisti situáciu a keď budeš potrebovať výpomoc, pošlem ti ďalších ľudí. Ostatné podrobnosti sa dozvieš na mieste. Priebežne ma informuj.“

Thomasuž stál pri dverách kancelárie. Bol na odchode, keď si spomenul, ako spolu nedokončili začatý rozhovor.

„A čo si to chcel vlastne so mnou prebrať?“

„Áno, úplne som na to zabudol. Porozprávame sa o tom inokedy. Bude na to ešte určite vhodnejší čas.“

„Tak neskôr. Budem ti volať.“ Potom odišiel. Na stole kapitána Ortegu zostal neotvorený spis, adresovaný na najvyššie miesta.

„Týmto úradným listom žiadam o uvoľnenie a moje oficiálne odstúpenie z pracovnej pozície kapitána 90. okrsku oddelenia newyorskej polície a zo služobného pomeru k 31. decembru pre čerpanie výsluhového dôchodku po tridsaťročnej policajnej službe.“

Kpt. Henry Ortega

Otvoril zásuvku pracovného mahagónového stola a odložil spis späť na miesto. Mal v pláne, aby Alanov syn zasadol na jeho stoličku. Obával sa iba jedného. Thomasových emocionálnych výkyvov, ktoré Ortegu znepokojovali.

Potom sa zahľadel na fotografiu v čiernom ráme. Bol na nej s Alanom. Fotografia z rybačky, ktorá vznikla v období, keď rodiny Ortegových a Winkleyových trávili spoločnú dovolenku v meste Milwaukee v štáte Wisconsin. Thomas bol v tých časoch len malým chlapcom, upnutý skôr na mamu Ennie. Alan a Henry. Boli si veľmi blízki. Bolo

to priateľstvo, ktoré sa v dnešnej dobe vidí len málokedy. Vynárali sa mu spomienky na starého priateľa z čias dospievania. Spomienky na človeka, ktorý tragicky prišiel o život. Keď dorazila smutná a nečakaná správa z lyžovačky zo skalnatých hôr Montany a strediska "Big Sky", rodine Thomasa Winkleyho sa zrútil celý svet.